

Stíny na duši +intro

František Sahula

Nejen z piva jsem nebetyčně hloupej,
a nekoukám moc do zrcadla, když si holím tvář.
Ranní tupej obličej, na rozum tolik skoupej,
postrádá totiž myslitelů zář.
Civím do zrcadla a nikdo netuší, a nikdo netuší, a nikdo netuší
.
Když máchám žiletkou, srdce se mi rozbuší, a proč si zpívám ten
hle refrén.
Moje zrcadlo má stíny na duši, a nikdo netuší, a nikdo netuší,
že v noci píšu hořčicím na víčko ...
Trochu jsem zhlounul, ale jen maličko.

Kvůli ženskéjm jsem několikrát šílel,
chtěl ze světa odejít na nekonečný výlet,
s hlínou pod hlavou neznat návratu,
než jsem prokouk žití podstatu.
Teď radši koukám do zrcadla, a nikdo netuší, a nikdo netuší, a
nikdo netuší.
Když máchám žiletkou, srdce se mi rozbuší, rozhodně si s ní nep
odříznu žíly.

Moje zrcadlo má stíny na duši ...
Svět není nikdy černej, ani bílej,
jen někdy nechává stíny na duši.
Všichni se ženeme za pochybeným cílem,
pochybenou cestou, do poslední míle.
Radši koukám do zrcadla, a nikdo netuší, a nikdo netuší, a nikd
o netuší.
Proč když máchám žiletkou, srdce se mi rozbuší.

Do smrti si budu zpívat tenhle refrén !